

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΚΩΔΙΚΑΙ.

B'.

-

 ΚΑΣΑΝ.Α

 5 ΑΝΔΡΑΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝ
 ΤΣΙΝΙΑΤΑΜΕΓΑΛΑΑΝΔΡΑΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝ
 ΙΑΙΑΤΑΤΙΘΕΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΑΜΟΥΠΑΙΔΑΣ
 . ΑΥΜΠΙΚΟΥΣΣΤΑΔΙΟΝΚΑΙΣΑΡΗΑΕ.ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ
 . ΔΙΔΑΣΤΑΔΙΟΝ.ΩΜΑΙΑΤΑΤΙΘΕΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥ
 40 . ΔΜΟΥΠΑΙΔΑΣΙΣΘΜΙΚΟΥΣΣΤΑΔΙΟΝΔΙΑΥΛΟΝ
 . ΕΝΤΑΘΛΟΝΤΑΑΥΤΑΜΕΡΑΕΚΑΤΗΣΙΑΕΝ
 . ΤΡΑΤΟΝΙΚΗΑΠΑΙΔΑΣΙΣΘΜΙΚΟΥΣΠΕΝ
 . ΔΘΛΟΝΘΕΟΓΑ.ΙΑΕΝΝΥΣΗΠΑΙΔΑΣΙΣΘΜΙ
 . ΟΥΣΠ.ΝΤΑΘ.ΟΝΚΛΑΡΙΑΕΝΚΟΛΟΦΩΝΙ
 45 ΣΘΜΙΚΟΥΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝΑΡΧΗΓΕ
 ΝΑΔΙΚΑΡΝΑΣΣΩΠΑΙΔΑΣΙΣΘΜΙΚΟΥΣ
 . ΕΝΤΑΘΛΟ.ΕΚΑΤΗΣΙΑΕΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΑ
 . ΓΕΝΕΙΟΥΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝΑΡΧΗΓΕΣΙΑΕΝΑΔΙ
 . ΡΝΑΣΣΩΙΑΓΕΝΕΙΟΥΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝΕΛΕΥ
 20 ΑΤΑΚΑΙΚΑΙΣΑΡΗΑΑΝΔΡΑΣΠΕΝΤΑ
 ΚΑΙΣΑΡΗΑΤΑΤΙΘΕΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΑΜΟΥ
 ΑΝΔΡΑΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝ
 ΔΩΝΙΕΙΑΕΝΜΥΝΔΩΠΕΝΤΑΘΛΟΝ
 . . ΔΔΙΚΑΡΝΑΣΣΩΠΕΝΤΑΘΛΟΝΕΠΙΣΤΑΤΕΥΝΤΟΣ
 25 ΟΥΤΟΥΠΥΘΟΔΩΡΟΥ

 νι)κάσαν(τ)α

 5 ἄνδρας πένταθλον.
 'Ελε)υσίνια τὰ μεγάλα ἄνδρας πένταθλον.
 'Αθήν)ια τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου παῖδας
 'Ο)λυμπικοὺς στάδιον. Καισάρηα ἐ(ν) μητροπόλει
 π)αῖδας στάδιον. ('Ρ)ωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ
 10 δ)άμου παῖδας 'Ισθμικοὺς στάδιον, διαυλον,
 π)ένταθλον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. 'Εκατήσια ἐν
 Σ)τρατονικήᾳ παῖδας 'Ισθμικοὺς πέν-
 τ)αθλον. Θεογά(μ)ια ἐν Νύη παῖδας 'Ισθμι-
 κ)οὺς π(έ)νταθ(λ)ον. Κλάρια ἐν Κολοφῶνι
 15 παῖδας 'Ι)σθμικὸν πένταθλον. 'Αρχηγέ-
 σια ἐ)ν 'Αλικαρνασσῶι παῖδας 'Ισθμικοὺς

- πένταθλο(ν). Ἑκατήσια ἐν Στρατονικήα
 ἀ)γενεῖους πένταθλον. Ἀρχηγέσια ἐν Ἀλι-
 κα)ρνασσῶι ἀγενεῖους πένταθλον. Ἐλευ-
 20 θέρια, τὰ καὶ Καισάρηα, ἄνδρας πέντα-
 θλον). Καισάρηα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου
 ἄνδρας πένταθλον.
 λωνίεια ἐν Μύνδῳι πένταθλον.
 Ἐν) Ἀλικαρνασσῶι πένταθλον ἐπιστατεύοντος
 25 Ζωίλου τοῦ Πυθοδώρου.

Σημειώσεις εἰς τὴν Β'. ἐπιγραφὴν.

Ἀνωρύχθη αὕτη ἐξ ἀνασκαφῆς οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένης ἐγγυτάτῳ τοῦ ἀρχαίου λιμένος (1), ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ὁθωμανοῦ Μουσταφᾶ Σαράρα, περὶ τὴν τοποθεσίαν *Μαργανοπήγαδον* κειμένῳ εὗρηται δὲ νῦν πλαγίως ἐνωκοδομημένη ἐξωθεν τῆς

(1) Κατεσκευάσθη ὁ λιμὴν οὗτος τῷ γ' ἔτει τῆς ΡΓ' Ὀλυμπιάδος (π. χ. 366), κατὰ τὴν μαρτυρίαν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, ταῦτα ἐπὶ λέξεως λέγοντος: «Ἄμα δὲ τούτοις πραττομένοις, Κῶοι μετόκησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν» (κατὰ γὰρ Στράβωνα [ἐνθα ἀνωτ.] «ἡ τῶν Κῶων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, καὶ ὥκαίτο ἐν ἄλλῳ τόπῳ ὁμοίως ἐπὶ θαλάττῃ· ἔπειτα διὰ στάσιν μετόκησαν εἰς τὴν νῦν πόλιν περὶ τὸ Σκανδάριον [τὸ νῦν τουρκοβαρδάρω; Κούμ-μπουρνού = Ἀλίπεδον, καὶ κατὰ λέξιν Ἀμμώδης ἄκρα], καὶ μετωνόμασαν Κῶν ὁμονύμως τῇ νήσῳ»), «καὶ κατεσκεύασαν αὐτὴν ἀξιόλογον. Πληθὺς τε γὰρ ἀνδρῶν εἰς ταύτην ἤθροίσθη, καὶ τεῖχη πολυτελῆ κατεσκευάσθη, καὶ λιμὴν ἀξιόλογος» (ΙΕ'. ΟΣ'). Ἦν δὲ τῶν κλειστῶν λεγομένων, παντὶ ἀνέμῳ παραχειμαστικός. Τοῦ χρόνου μέντοι προϊόντος κατὰ μικρὸν συνεχώσθη· τοῦτο μὲν, ἐκ τῆς τῶν τειχῶν ἐρείψεως τῶν ἐπὶ τῷ στομίῳ (ἐξ ἐχθρικῆς, ὡς ἐγῆμαι, ἐπιδρομῆς, πρὸς κατάλυσιν τῆς ἀκμαζούσης ναυτικῆς τῶν Κῶων δυνάμεως), καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς αὐτοῦ ἀποφράξεως· τοῦτο δὲ, ἐκ τῶν κατὰ τὴν χειμέριον ὥραν ἐκβαλλόντων εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς πόλεως ὀμβρίων ὑδάτων· ὥστε ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἡλικίᾳ τέλμα καθέστατο δυσώδες, πολὺ οὕτω τὸ μίasma κατὰ τὴν θερινὴν ὥραν εἰς τὴν πόλιν ἀναδίδον. Ἐν ἔτει δὲ 1850 Ἰουνίου με-

ἐκεῖ πλησίον οἰκίας τοῦ Γλουσοῦ Σαράρα ἀδελφοῦ τοῦ προειρημένου. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τῆς ἀνασκαφῆς τόπῳ σώζεται τεῖχος ῥωμαϊκόν, τὸν πρὸς μεσημβρίαν περίβολον τοῦ κήπου ἀποτελοῦν, ὥσει μὲν δώδεκα πόδας εἰς ὕψος ἡρμένον, ἐπὶ μακρὸν δὲ διήκον, καὶ κόγχας ἔχον κατὰ διαλείμματα. Ἐνταῦθα οὖν ἔγωγε ὑπο-

σοῦντος ἀφικόμενος εἰς τὴν νήσον ὁ καλὸς ἐκεῖνος καγαθὸς σουλτάνος Ἀβδούλ-Μεδτζίτης, καὶ τὸ νοσοποιὸν τέλμα ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων τοῦ παρακειμένου φρουρίου τῶν Ἰωαννιτῶν ἰππέων κατιδὼν, σὺν ἅμα δὲ καὶ τῶν Κῶων θερμῶς τοῦ κράτους αὐτοῦ δεηθέντων, προσέταξε παραχρῆμα τὴν ἀνόρυξιν αὐτοῦ. Καὶ ἤρξατο κατὰ μικρὸν τὸ ἔργον, συνεπιλαμβανομένων προθυμότατα καὶ τῶν ἐντοπίων. Τότε τοίνυν λίθοι ὑπερμεγέθεις ἀνεσπάσθησαν ἐκ τοῦ κατὰ τὸ στόμιον πυθμένος ἀργοί τε καὶ λαξευτοί, ἀλλήλοις ἐπικείμενοι· ἐξ οὗ δὴ καὶ ἐπειθον ἑμαυτὸν ἐξεπίτηδες ἀποπεφραχθαι, ὡς ἔφθην εἰπών. Ἐπὶ τινι οὖν κατὰ τὸ συνεχὲς ἔτη ἀνωρύττετο ὁ ἀξιόλογος ὄντως λιμὴν, καὶ πλοῖα μέχρι πεντακισχιλίων κοιλῶν χρήσεως ἤδη εἰσέπλεον, καὶ τὸ νοσερὸν μίasma τὸ τοῦς πολίτας λυμαινόμενον ἐσκέδαστο τέλεον. Ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσαν οἱ τε τῶν Κῶων μόχθοι καὶ παντοδαποὶ πρὸς συντέλειαν τοῦ ἔργου ἀγῶνες, τὰ τε ἀπὸ τοῦ κράτους δαπανηθέντα χρήματα, ὑπὲρ τὰς εἰκοσакισμυρίας δραχμὰς λογισθέντα· ἀτελὲς γὰρ κατελείφθη, καὶ νῦν αὖ ὁ λιμὴν συγχωσθῆναι κινδυνεύει· τοῦθ' ὅπερ ἐγὼ προῦδλεπον, ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ἔργου ἐγχειρήσεως ἐνδημῶν ἐν τῇ νήσῳ· ἀνδράσι γὰρ τὸ παράπαν ἀνεπιστήμοσι καὶ τοῦτ' αὐτὸ βαναύσοις ἀρχήθεν πεπίστευτο ἔργον νοῦ δεόμενον, καὶ δὴ μηχανικωτάτου.

λαμβάνω τὴν ἀρχαίαν εἶναι τῆς πόλεως ἀγοράν· ἐν δὲ μιᾷ τῶν κογχῶν ἀνέκειτο πάντως καὶ ὁ ἀνδριάς τοῦ τοσαύτα νίκας νενικηκότος Κῶου ἀθλητοῦ. Γνωστὸν γὰρ ὅτι τῶν ἀρχαίων αἱ ἀγοραί, πρὸς τοῖς ἄλλοις θεῶν καὶ ἥρώων ἀγάλμασιν, ἐκοσμοῦντο καὶ τοῖς τῶν ἐν ἀγῶσι νικησάντων ἀνδριάσιν. Αὐτόθι ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν καὶ παραστάδες λίθου λευκοῦ μετὰ θριγκῶν γλυφὰς φερόντων, ἐτι γεμὴν καὶ ψηφοθέτημα ῥωμαϊκόν, ἅπερ ἀνήκousι πάντως εἰς θεοῦ τινος ναὸν ἢ ἥρωος ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένον, καθάπερ εἴθιστο τοῖς ἀρχαίοις. Εὐκτὸν δ' ἂν εἴη εἴτις τῶν εὐπορούντων ἀστῶν ἐπεχειρεῖ τὴν ἀνασκαφὴν ὅλου τοῦ χώρου τούτου πρὸς διαφώτισιν ἐν γένει μὲν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, ἐν μέρει δὲ τῆς τοπογραφίας τῆς ἀρχαίας πόλεως, τῆς «*κάλλιστα* πασῶν συντηρημένης, καὶ ἰδέσθαι τοῖς καταπλείουσιν ἠδίστης.» Τούτου δὲ γενομένου, τῶν ἐνδεχομένων ἐστὶν ἀνευρεθῆναι καὶ τὸ τῆς δε τῆς ἐπιγραφῆς ἀπόθραυσμα, ἐξ οὗπερ γνωσθήσεται τὸ τοῦ ἐπιφανοῦς ἀθλητοῦ ὄνομα.

Ἔστι μὲν οὖν ἡ ἐπιγραφή ἐπὶ λίθου ὑποφαίου μήκ. 0, 81 καὶ πλ. 0, 73· τὰ δὲ γράμματά εἰσι γλαφυρῶς κεχαργμένα, ἀναγόμενα, ὡς ἔοικεν, εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Α' τελευτώσης τῶν π. χ. ἑκατονταετηρίδων καὶ τῆς ἐπιούσης ἀρχομένης χρονικὸν διάστημα· ἀκρωτηριασμῷ δὲ τοῦ λίθου ἐξηφάνισται τὰ γράμματα δύο ἢ καὶ τριῶν ἴσως ἐκ τῆς ἀρχῆς στίχων, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ ὅστις οὖν ἀθλητῆς, τοῦ ὀλετῆρος χρόνου φθονήσαντος αὐτῷ τοῦ ὀνόματος.

Στ. 6) Ἐλευσίνια νοητέον ἐνταῦθα, ὡς δοκεῖ, οὐχὶ τὰ ἐν Ἀθήναις ἢ Ἐλευσίνι ἀγόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ Κῷ, παρ' ὅσον μάλιστα καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἦν αὐτόθι *Δαμάτριον* καλούμενον, ἐν ᾧ καὶ ἄλλην ἦγον οἱ Κῶοι ἑορτὴν τὰ *Θαλύσια*, καθὰ ἐν ταῖς προεκδοθείσαις ἐπιγραφαῖς σιτημείωταί μοι. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐν

ἄλλαις ἐλληνικαῖς πόλεσιν ἦγοντο Ἐλευσίνια, οἷον ἐν Ἐφέσῳ, ἐν Φενεῳ τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Ἐλει τῆς Λακωνικῆς καὶ ἐν Κρήτῃ, κατὰ Μεύρσιον.

Στ. 7.) Ἀθηναῖα. Οὕτως ἔκρινα ἀναπληρῶσαι τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου λελωθέντα τέσσαρα γράμματα, ἐξ ὧν τοῦ τελευταίου μόνον, ἦγον τοῦ Ν, ἀπέμεινεν ἡ δεξιόθεν ὀρθὴ κεραία· καὶ ἐξ ἄλλης γὰρ κωκῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ὅτι καὶ Ἀθηναῖς ἱερὸν ἦν ἐν τῇ νήσῳ. Ἦγοντο δὲ ταῦτα, ὡς εἰκάζεται, οὐχὶ κοινῇ τῶν Κῶων συντελείᾳ, ἀλλ' ἰδίᾳ τοῦ ἐν τῷ ἄστει δήμου· τοῦτο γὰρ ἴσως νοεῖ ἡ φράσις: τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου (ὡς ἔχει καὶ ἐν στίχ. 9 καὶ 24), ἀντιδιεσταλμένως δηλ. πρὸς τὰς ἀπολύτως καταλεγόμενας ἄλλας ἑορτάς, οἷα τὰ Ἐλευσίνια, Καισάρεια καὶ Ἐλευθέρια (στίχ. 6, 8 καὶ 19), ὧν καὶ τοῖς λοιποῖς δήμοις τῆς νήσου ἦν μετουσία.

Στ. 7 — 8) Παῖδας Ὀλυμπικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς (στ. 10) νοεῖ ἡ ἐπιγραφή, ὡς εἰκάζω ἔγωγε, τοὺς κατὰ λόγον τῆς ἡλικίας ἐνησκημένους τοῖς τῶν Ὀλυμπίων καὶ Ἰσθμίων ἀγωνίσμασι, δηλονότι τῶν Ἰσθμοῦ καὶ Ὀλυμπιάσιν, οὐχὶ δὲ τῶν ἰδίᾳ ἐν τισὶ τῶν πόλεων τελουμένων. Καὶ ἐν ἄλλαις γὰρ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων Ὀλύμπια ἦγοντο καὶ Πύθια κατὰ μίμησιν τῶν πρωτοσυστάτων.

Αὐτ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλοθι που ἀπαντᾷ ἑορτὴ Καισάρεια, ἐμοὶ γοῦν ἄδηλον ἐν τῷ παρόντι· τοῦτο δὲ μόνον διδάσκομαι ἐξ ὧν ὁ σεβαστὸς μοι φίλος Σ. Κουμπουόδης ἔφθην σημειωσάμενος ἐν τῷ Ἀθηναίῳ, ὅτι Καισάρεια μεγάλα ἦγοντο ἐν Σπάρτῃ. Πιθανῶ δὲ τῷ λόγῳ ἀνεφέρετο ἡ παρὰ Κῶοις ἑορτὴ αὕτη εἰς Ἰούλιον τὸν Καίσαρα ἢ καὶ τὸν θετὸν αὐτοῦ υἱὸν Σεβαστόν. Καθάπαξ γὰρ τῶν τῆς Ρώμης Καισάρων ὑπ' αἰσχυρᾶς ἀποθεωθέντων κολακείας, καὶ ἱερὰ, οἷα εἰκὸς, αὐτοῖς ἱδρυντο. Οὕτως ἐν παραδείγματι, Ἰουλίου μὲν Καίσαρος ἱερὸν ἦν ἐν Ῥώμῃ· αὐτοῦ δὲ τούτου πάλιν καὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἐπὶ τῆς ἐν

Σπάρτη ἀγορᾶς τοῦ δ' αὐτοῦ Σεβαστοῦ ἐν τῇ Ἀθήνῃσιν ἀκροπόλει. Καὶ ἐν Κῷ τοίνυν τοιοῦτόν τι ἦν ἱερὸν, ὡς ἐκ τε τῆς νομοθετηθείσης ἐορτῆς συνάγεται καὶ τῆς ὑπὸ Ῥοσίου ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς τῆςδε: Ὁ δᾶμο[ς Σ]εβα[σ]τοῖς θεοῖς τὸ βᾶμα (2), εἰ καὶ ἀναφέρεται αὕτη εἰς τοὺς μετὰ τὸν Σεβαστὸν Καίσαρας, ὡς ἐστὶν εἰκάζειν. Ἀντὶ δὲ τίνων εὐεργεσιῶν τοὺς Καίσαρας ἀμφοτέρους, ὡς ἔγωγε ὑπονοῶ, τιμῶν θεῶν οἱ Κῶοι ἠξίωσαν, τοῦτο ἀποκρύπτεται τέως ἐν τῷ τοῦ χρόνου σκότει. Ἀλλ' ἴσως οὐχ ὅλως ἄσχετα πρὸς τὸ πρᾶγμα δόξοιεν τὰ ἐξῆς εἰκοτολογούμενα.

Ἡ παρὰ τοῦ Σεβαστοῦ τοῖς Κῷοις γενομένη ἄφεςις ἑκατὸν ταλάντων ἐκ τοῦ προσταχθέντος φόρου, ἀντὶ τῆς ἐν τῷ περιφῆμῳ Ἀσκληπιείῳ ἀνακειμένης τοῦ Ἀπελλοῦ (3) εἰκόνης, τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, ἣν ἐκεῖνος ἀνέθετο τῷ πατρὶ αὐτοῦ Καίσαρι εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ ἱερὸν αὐτοῦ, ὡς τοῦ γένους αὐτοῦ ἀρχηγέτιν (4), εἰκάζειν ἔμοιγε παρέχει οὐχὶ δυναστικὴν τινα ἀποστέρησιν τοῦ ἀριστοτεχνήματος,

(2) Φακέλ. Β', ἀριθ. 477. Αὐτόθι δὲ παραπέμπει ὁ ἀνὴρ εἰς ἄλλην Κωακὴν ἐπιγραφὴν, ἐν τῇ περιτύπτῃ τοῦ Βοικχίου Συντάγματος τῶν ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν, ἀριθ. 2508, τεθησαυρισμένην, σχέσιν δὲ πρὸς ταύτην ἔχουσιν, ἣν ἀτυχῶς οὐκ ἔχω τὰ νῦν πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς πληροφόρησίν μου.

(3) Ἀμφίβολος ἡ πατρὶς τοῦ Θαυμασίου ἀριστοτέχνου. Οἱ μὲν γάρ, ὡς Πλίνιος (ἐνθ. ἀνωτ.) καὶ Ὀβίδιος (Περὶ τέχ. ἐρωτ. ΠΙ. 401, καὶ Ποντ. ΙV. 4, 29) Κῶον αὐτὸν λέγουσιν· οἱ δὲ, ὡς Στράβων (ΙΔ'. α, §. 25.) καὶ Λουκιανὸς (Περὶ διαβολ. 2', Ἐφέσιον· ὁ δ' αὖ Σουίδα· Κολοφώνιον, θέσει δὲ Ἐφέσιον.

(4) Στρ. ΙΔ'. β', §. 19. Τῆς δ' αὖ ἀναθέσεως ταύτης μέμνηται καὶ Πλίνιος (ἐνθ. ἀνωτ.), προστιθεὶς ὅτι καὶ ἔπη ἐλληνικὰ ἐπεποιήντο εἰς ἔπαινον τοῦ, κατὰ Προπέρτιον (Ἐλεγ. ΠΙ. 7. 11.), πρωτεύοντος τούτου ἔργου τοῦ Ἀπελλοῦ, ἐννοῶν δ' ἴσως τὰ καὶ νῦν ἔτι σωζόμενα ἐν τῇ Πλανουδαίῳ Ἀνθολογίᾳ (ἴδε ἀριθ. 478, 479, 480, 482) ἐπιγράμματα Λεωνίδου τοῦ Ταραντίνου (π. χ. 273), Ἀντιπάτρου Σιδωνίου (π. χ. 404), καὶ Ἀρχίου τοῦ Ἀντισχέως (π. χ. 63), ἅτινα διὰ τὸ κάλλος παρατίθημι ὧδε:

ὡς φαίνεται νομίζων ὁ φίλος Σ. Κ. Παντελίδης (5), ἀλλ' ἐκούσιον τῶν Κῷων προσφορὰν, ἵνα τὴν παρ' ἐκείνου εὐνοίαν ἑαυτοῖς ἐπισπᾶσωνται· οὗ ἔνεκα βασιλικῶς ὁ Καῖσαρ ἀντιφιλοτιμούμενος ἀφῆκεν αὐτοῖς τὸ ἑκατοντάλαντον ποσόν. Ἀλλως γὰρ οὐχ ὁρῶ ὅ,τι εἴη τὸ ἐμποδὼν αὐτῷ, πᾶν τὸ ἀρέσκον ἀριστούργημα τῆς τῶν ἡμετέρων προγόνων τέχνης ἐν ἀδείᾳ ἀφαιρεῖσθαι τοὺς δυναστευομένους. Μὴ οὐκ ἀπεσύλησαν προῖκα οἱ τῆς Ῥώμης στρατηγοὶ καὶ αὐτοκράτορες τὸν ἀτίμητον τῆς Ἑλλάδος πάσης κόσμον, μηδενὸς ἐνισταμένου μηδ' ἀντιλέγοντος; Εἴτα, καὶ αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ Παντελίδου ὡς ἀπὸ τοῦ Πολυδίου [54 (?), 8] καὶ τοῦ Βαλερίου Μα-

Λεωνίδου Ταραντίνου.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρός ἐκ κόλπων ἔτι,
Ἄφρῳ τε μορμύρουσαν εὐλεχῇ Κύπριν,
Ἰδὼν Ἀπελλῆς κάλλος ἱμερώτατον,
Οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμφυχον ἐξεμάξατο.
Εὐ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
Εὐ δ' ὀμμάτων γαλήνῃς ἐκλάμπει πόθος,
Καὶ μαζῶς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνίῃ·
Λύτῃ δ' Ἀθάνᾳ καὶ Διὶ συνευνέτις
Φάσουσιν, ὦ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῇ κρίσει.

Ἀντιπάτρου Σιδωνίου.

Τὰν ἀναδυομένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσης
Κύπριν, Ἀπελλείου μόχθον ὄρα γραφίδος,
Ὡς χερὶ συμμάρψασα διάδροχον ὕδατι χαίταν
Ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρόν ἀπὸ πλοκάμων.
Λύται νῦν ἐρέουσιν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Οὐκέτι σοὶ μορφᾷ εἰς ἔοιν ἐρχόμεθα.

Ἀρχίου.

Αὐτὰν ἐκ πόντοιο τιθνητῆρος Ἀπελλῆς
Τὰν Κύπριν γυμνὰν εἶδε λοχευομένην,
Καὶ τοίαν ἐτύπωσε, διάδροχον ὕδατος ἀφρῶ
Θλίβουσιν θαλαραῖς χερσὶν ἔτι πλόκαμον.

Ἔστι καὶ ἕτερον Ἰουλιανοῦ τοῦ Αἰγυπτίου, πολλὴν κάκεινο τὴν χάριν ἀποσπᾶζον· ὅπερ ὁμῶς παραλείπω, ἅτε ὁμῶς τοῦ ποιητοῦ τούτου πολλῶ τῷ χρόνῳ νεωτέρου ὄντος (μεταξὺ τοῦ 494—518 μ. χ.). Λέγεται δ' ὁ Ἀπελλῆς ἀπὸ Φρόνης τῆς περιφῆμου ἐταίρας ἀπομάξασθαι τὴν τῆς εἰκόνης ἰδέαν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνη: «Τῇ τῶν Ἐλευσινίων πανηγύρει καὶ τῇ τῶν Πασειδωνίων ἐν ὄψει τῶν Πανελλήνων πάντων, ἀποτιθεμένη θοῖμάτια, καὶ λύσασα τὰς κόμας, ἀνέβαινε τῇ θαλάττῃ καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀναδυομένην Ἀφροδίτην ἀνεγράφατο» (Αθην. ΙΓ'. 59).

(5) Ἰδε Πανδ. Τόμ. ΙΖ', σελ. 428.

ξίμου [1, 19] αναφερόμενον, ὅτι τὸν Πόπλιον Τουρούνιον, ἄνδρα συγκλητικόν, ἀπέκτεινεν ὁ Σεβαστὸς, ὡς ἱεροσύλως τὸ τοῦ Ἀσκληπιδίου ἄλσος δεινδροτομήσαντα εἰς κατασκευὴν νηῶν, πῶς ἂν τις συμβιδάσῃ τῇ ὑπ' αὐτοῦ τούτου ἀποστερήσει τῆς Ἀγαθουμένης Ἀφροδίτης; (6). Ὁ αὐτὸς ἄρα τῇ ἐσχάτῃ τιμωρίᾳ τὴν ἱεροσυλίαν ἐκδικῶν, ὁ αὐτὸς πάλιν καὶ ἱεροσυλῶν; Ἀεικὲς τοῦτο νῆ Δία γε. Εὐεργεσίαν τοίνυν ἔγωγε λέγω τὴν μεγαλοδωρίαν ταύτην τοῦ Σεβαστοῦ.

Ἄλλ' ἐστὶ καὶ ἄλλο τι, κατ' ἐμὲ, ὅπερ τοὺς Κῶους διέθηκεν εὐγνωμόνως πρὸς τὸν Σεβαστὸν ἔχειν. Κῶων ἐτυράννησε Νικίας ἀνὴρ τῶν αὐτοχθόνων, σύγχρονος αὐτῷ τε τῷ Σεβαστῷ καὶ τῷ γεωγράφῳ Στράβωνι γενόμενος, ὃς ἔσχεν ἀντιπολιτευόμενον Θεόμνηστον τὸν ὀνομαστὸν ψάλτην, Κῶον καὶ τοῦτον (7). Τοῦ τυράννου οὖν τούτου τὴν κατάλυσιν διὰ τοῦ Σε-

(6) Ἐσφαλμένος φαίνεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ φίλος τίθει τὸ γεγονός τοῦτο, ἦτοι τὸ 50 πρὸ τῆς σωτηρίου ἐποχῆς τοῦτο μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἄ της Ἰουλίου Καίσαρος αὐταρχίας· ἢ δὲ τοῦ Σεβαστοῦ μοναρχίας ἤρξατο μὲν τῇ 34 π. χ., τέλος δ' ἔσχε τῇ 13 μ. χ.

(7) Στρ. ΙΔ'. β', §. 19. Εἰ δ' ὁ Θεόμνηστος οὗτός ἐστιν ὁ αὐτός τῷ παρὰ Πλουτάρχῳ [Βροῦτ. κδ'] μνημονευομένῳ ἀκαδημαίῳ, ἄλλοι σκοπεῖτωσαν. Τὸν γε μὴν τύραννον ἐσφαλμένως, ἢ κρίνουσι τῶν ἐκδοτῶν τινες, Νίκιππον ὀνομάζει ὁ Αἰλιανός· διὸ καὶ παραινῶσι γράψαι Νικίαν. Ἔστι δὲ τὸ παρ' Αἰλιανοῦ ἱστορούμενον τοῦτο: «Λέγουσι Κῶων παῖδες ἐν Κῷ τεκεῖν, ἐν τινι ποιμνῇ Νικίππου τοῦ τυράννου, οἷν τεκεῖν δὲ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. Καὶ οὖν τὸ σημεῖον τοῦτο τῷ Νικίππῳ τὴν τυραννίδα τὴν μέλλουσαν αὐτῷ μαντεύσασθαι, ἰδιώτῃ ἐτι ὄντι» [Ποικ. ἱστορ. Α'. κθ']. Ἡμαρτημένη δὲ πάντως ἐστὶν ἡ παρ' Αἰλιανῷ γραφὴ τοῦ ὀνόματος, οὐ μόνον ὅτι ἀξιοπιστότερος δοκεῖ ὁ τῷ τυράννῳ συγχρονήσας γεωγράφος, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ αὐτὸ ὄνομα μετὰ προτομῆς φέρεται ἐν νομίσματι χαλκῷ, τοῦ τυράννου ἀναμνηρίστως, ὃ εἶχον ἐγὼ ἐν τῇ νήσῳ εὐρών· προσήνεγκα δ' αὐτὸ τῷ παρὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐν ἔτει 1844 εἰς Πάτμον ἀποσταλέντι χάριν ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ὁμογενεῖ Μηνῆ Μινωῖδῃ, ὅπερ ἱσως ἀπόκειται νῦν ἐν τῷ νομισματικῷ τῶν Παρισίων μουσεῖῳ.

βαστοῦ γενέσθαι ὑπολαμβάνω, τῶν Κῶων ἐπὶ τούτῳ πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτόν. Οὕτως οὖν τῆς ἐλευθερίας τυχόντες, νέαν ἐπὶ τούτῳ ἐνομοθέτησαν ἑορτὴν, τὰ Ἐλευθέρια τὰ καὶ Καισάρεια (στίχ. 19—20) προσονομαζόμενα, εἰς μνήμην μὲν τοῦ πράγματος, ἐνδειξιν δὲ αἰδίου πρὸς τὸν Καίσαρα εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκοτολογίαί εἰσὶν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, τοῦ βεβαίου οὕτω δυσθηράτου τυγχάνοντος ἐν τῷ τοῦ παρελθόντος παχυλῷ ζόφῳ. Παρατηρητέα δ' ἐστὶν ἡ ἐν ταῖς λέξεσι Καισάρεια, τρίς, καὶ Στρατογίγεια, δις ἀπαντῶσα γραφὴ τοῦ Η ἀντὶ τῆς διφθόγγου ΕΙ (στίχ. 8, 13, 17, 20, 24). Ἔστω δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῶν μυρίων παραδειγμάτων τῆς ὁμοιοφθόγγου ἐκφωνήσεως ἑκατέρου, τῶν μαρτυρούντων τὸ γνήσιον τῆς εἰς ἡμᾶς ἄνωθεν ἐκ διαδοχῆς κατελθούσης προφορᾶς τῆς πατρίου γλώσσης. Ἄλλ' οἱ περὶ τὸν Ἑρασμον καινοτόμοι τῆς ἁλλοθρόου καὶ ἐκμελοῦς προφορᾶς τῆς τῶν γλωσσῶν ἡδίστης, Κροικαῖς γλώμαις λημῶντες τὰς φρένας, κατὰ τὸν κωμικὸν εἰπεῖν, οὐκ ἀποδέχονται ταῦτα, μαρτύρια ἀπὸ τῶν Περικλέους χρόνων ἀπαιτοῦντες. Καὶ ὅμως οἱ ταῦτα ἐγχαράξαντες ἦσαν πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῦ Περικλέους πλησιέστεροι ἢ ὁ δισχιλίους ὅλους ἐνιαυτοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνου ἀφιστάμενος σοφὸς τῆς Ῥοτερδάμης, ὃ τὸ κοινῇ φερόμενον παροιμιῶδες: «Ἐλα πάππε μου γὰ σοῦ δείξω τὰ γονικά σου» εἰς ἑαυτὸν προσφυῶς ἐφαρμόσας.

Στ. 9.) Νέα μοι δοκεῖ καὶ ἡ ἑορτὴ τὰ Ῥωμαῖα, ἀπὸ τῆς Ῥώμης ὡς θεότητος νοουμένης, ἧς ἱερὸν ἦν, ὥσπερ εἶκός, ἐν τῇ μητροπόλει τῆς νήσου, ὡς ὑπῆρχε τοιοῦτον καὶ τῇ Ἀθήνῃσιν ἀκροπόλει. Ἡ δ' αὐτὴ ἦγετο καὶ ἐν Ῥόδῳ, ὡς δηλοῦται ἐν ἐπιγραφῇ Ῥοδιακῇ ὑπὸ Ῥοσσίου δημοσιευθείσῃ· Ῥωμαῖα γὰρ ἀναγνωστέον οἶμαι κακεῖ τὰ: Τριετηρίς Ῥωμαῖα, καὶ: Ῥωμαῖα τριετηρίς (στίχ. 16, 21, 28), ὡς ἔγραψεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὡς ἐπίθετον τοῦ τριετηρὸς ἐκλαβὼν τὸ Ῥωμαῖα, ὅπερ ἀ-

κατάληπτον ἀποβαίνει οὕτως ἀναγινωσκόμενον. Βεβιασμένη δ' ἐστὶ καὶ ὁλως ἄτοπος καὶ ἡ ἐν στίχῳ 7 ὑπ' αὐτοῦ γονομένη ἀναπλήρωσις: (Τριετηρίς 'Ρωμαία, διότι τὸ τῆς ἐπιγραφῆς ὁμοιότυπον ἐνὸς μόνου γράμματος, τοῦ Ρ, λώβην δεικνύει, ἦτοι 'Ρωμαία, ἄνευ τοῦ τριετηρίδος τοῦτο δὲ κεῖται ἐν τοῖς σημειωθείσι στίχοις ἐλλειπτικῶς τοῦ ἑορτῆ, ὅλον: 'Ρωμαία, τριετηρίς [ἑορτῆ], τουτέστι κατὰ τριετηρίδα ἀγομένη, ὡς ἔχει καὶ ἐν στίχῳ 21, ἐνθα καὶ ἑτέρα συγκαταλέλεκται ἑορτῆ, τὰ Διπαράμια, ὅλον: 'Ρωμαία, τριετηρίς. Δι[παράμια].

Στίχ. 11.) Πόλις ἦν τῆς Καρίας ἡ Στρατονίκεια, οὕτω κληθεῖσα ἀπὸ Στρατονίκης τῆς Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος γυναικὸς, κατὰ τὸν συγγραφέα τῶν Ἑθνικῶν, ὑπὸ Μακεδόνων δὲ κατοικουμένη, καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσιν ὑπὸ τῶν βασιλέων (τῆς Συρίας;) κοσμηθεῖσα, κατὰ τὸν γεωγράφον. Τανῦν δ' ἐστὶ σωρὸς ἐρειπίων, Ἑσκι-χισσάρ τουρκοβαρβάρως καλουμένη. Ἐν οὖν Λαγίνοις τῆς τῶν Στρατονικέων χώρας ἱερὸν ἦν τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτὸν, ὅποτε ἤγοντο πάντως τὰ ἐνταῦθα μνημονευόμενα Ἑκατήσια. Ἐτετίμητο δὲ ποτε ἡ Στρατονίκεια καὶ θρόνῳ ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Σταυρουπόλεως μητροπολίτην.

Στίχ. 13.) Τὰ Θεογάμια, ὅσα γ' ἐμὲ εἰδέναι, μόνον παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἑλλησιν ἐωρπαζόντο εἰς τιμὴν τῶν μετὰ τοῦ Πλούτωνος γάμων τῆς Περσεφόνης. Ἐκ ταύτης μέντοι τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ὅτι καὶ ἐν Νύσῃ τῇ Καρικῇ ἤγαστο ἡ αὐτὴ ἑορτῆ. Καλεῖται δὲ σήμερον ἡ Νύσα τουρκοβαρβάρως Σουλτάν-χισσάρ, ὑπ' ὀλίγων Ὀθωμανῶν κατοικουμένη. Ἦν δὲ καὶ αὕτη ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν Ἐφέσου μητροπολίτην.

Στίχ. 14.) Ἀπόλλωνος Κλαρίου ἱερὸν καὶ μαντεῖον παλαιότατον ἦν ἐν τῷ πρὸ τῆς Ἰωνικῆς πόλεως Κολοφῶνος ἄλσει, ἐνθα ὁ Κάλχας μάντις, κατὰ τὴν ἐκ Τροίας

ἐπάνοδον πεζῇ ἀφικόμενος μετ' Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ κρείττανι ἑαυτοῦ μάντις περιτυχὼν, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λύπην ἀποθανεῖν λέγεται. Ἡ δ' ἐνταῦθα μνημονευομένη ἑορτῆ, τὰ Κλάρια, ἄγνωστός μοι ἐστὶν ἀλλαχόθεν. Ἐτετίμητο δὲ καὶ ἡ Κολοφῶν θρόνῳ ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἐφέσου μητροπολίτην. Ἐρειπίων δ' ἐστὶ σωρὸς τανῦν.

Στίχ. 15 — 16.) Καίναφανῆς δοκεῖ καὶ ἡ ἑορτῆ Ἀρχηγέσια. Ἀρχηγέται ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἱ δύο βασιλεῖς αὐτῶν. Ἀρχηγέται καὶ οἱ προπάτορες ἦτοι γενάρχαι, ὡς καλεῖ ὁ Οἰδίπους Λαῖον τὸν ἑαυτοῦ πατέρα: «οἱ ἀνὴρ ἀρχηγέτης» (8)· οὕτω καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἡρακλῆ ἀρχηγέτην εἶπον τῶν Λακεδαιμονίων (9). Ἰδιαίτερον δὲ ἀρχηγέται ἐκαλοῦντο οἱ τῶν ἀποικιῶν ἡγεμόνες, οἵτινες πολὺ λάκις οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τοῖς πατρώοις θεοῖς ἐπεγράφοντο τὴν ἀποικίαν. Οὕτως ἐν παραδείγματι, οἱ ἀπὸ τῆς νήσου Νάξου μετὰ Θεοκλέους καὶ Χαλκιδέων τὴν ἐν Σικελίᾳ Νάξον κτίσαντες, καθ' Ἑλλάνικον (10), Ἀπόλλωνι τὴν ἀποικίαν ἐπεγράψαντο, περὶ ἧς καὶ ὁ Ἀππιανὸς ταῦτα λέγει: «Ὁ δὲ Ἀρχηγέτης Ἀπόλλωνος ἀγαλμάτιόν ἐστιν, ὃ πρῶτον ἐστήσαντο Νάξιωι οἱ εἰς Σικελίαν ἀποχρισμένοι» (11). Τοῦτ' αὐτὸ καὶ Βάττος ἐποίησεν ὁ Θηραῖος, ὁ τὴν Κυρήνην τῆς Λιβύης οἰκίσας, ὡς ἐστὶ μαθεῖν ἀπὸ τοῦ Πινδαρικοῦ: «Ἀρ-

(8) Σοφ. Οἰδ. τύρ. 751.

(9) Ξενοφ. Ἑλλ. σ' γ'. 6.

(10) Παρὰ Στεφ. Βυζ. λέξ. Χαλκίς. Ἐν ἰδίᾳ δὲ διατριβῇ ποιήσομαι πλατύτερον περὶ τῆς ἀποικίας ταύτης λόγον, ὡς καὶ περὶ τῆς ὅλης ἰδιογνώμονας καὶ εἰς οὐδὲν δεῖον ὑπὸ τοῦ συμφῶς Κλουθερίου γενομένης διορθώσεως, ἢ μᾶλλον διαστροφῆς τοῦ Ἑλλανικεῖου χωρίου, ἣν ἀπορον ἀληθῶς πῶς καὶ ἡ τῶν Μυλλέρων (Καρύλου καὶ Θεωδώρου) εὐκλεῆς συναρτίς οὕτως ἀταλαιπώρως ὡς ὀρθῶς ἔχουσιν ἀπεδέξαντο ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθείσι Λευφάνοις Ἑλλήνων ἱστορικῶν (Fragm. Hist. Graec. tom. I, pag. 51. Paris. 1844.)

(11) Ῥωμ. ἐμφυλ. Ε. ρθ'. — Πρὸς. καὶ Θεοκ. σ' γ'.

χηγέτας 'Απόλλων» (12), ἐνθα ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: «ὁ τῆς ἀποικίας ἀρχηγέτης». Οὕτω καὶ οἱ 'Αθηναῖοι 'Αρχηγέτιδα αὐτῶν ἐκάλουν τὴν 'Αθηνᾶν. Ὁ δ' 'Ησύχιος: «'Αρχηγέται, ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν 'Αθήναις».

'Αλλ' εἰ μὲν εἰς θεότητά τινα ἀνεφέροντο τὰ τῶν 'Αλικαρνασσεῶν 'Αρχηγέσια, τὰ καὶ ἐν στίχῳ 18 μνημονευόμενα, ἀδελφον τοῦτο· ἢ γε μὴν πόλις ἐστὶ Τροϊζηνίων ἀποικος, 'Ανθου τῆς ἀποικίας ἡγεσάμενου· ἔθεν καὶ διττῆς ἔτυχον προσηγορίας οἱ 'Αλικαρνασσεῖς παρὰ ποιηταῖς, 'Ανθεάδαι ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ λεγόμενοι. 'Αρχηγέσια ἄρα ἢ εἰς τιμὴν τοῦ τῆς ἀποικίας ἀρχηγέτου παρ' ἐκάστοις ἐορτή. Τοῖς γὰρ τῶν ἀποικιῶν ἀρχηγέταις μετὰ θάνατον τιμαὶ ὡς ἥρωσιν ἀπενέμεντο. Καλεῖται δὲ σήμερον ἡ 'Αλικαρνασσὸς ὑπὸ τε τῶν ἐγγχωρίων καὶ τῶν περιόικων 'Ελλήνων Πειτρούμι[ο]ν, ἐπικρατήσαντος τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τῆς τῶν 'Ιωαννιτῶν ἱπποτῶν ἐποχῆς. Οὗτοι γὰρ ἐν ἔτει 1400 τὰ τῆς ἀρχαίας ἀκροπόλεως τεῖχην ἀνοικοδομήσαντες ἀπὸ τῶν τότε σωζομένων ἐτι λειψάνων τοῦ Μαυσωλείου, ἀνέθεντο αὐτὴν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ 'Αγίου Πέτρου. Μπουδρούμι δ' ὀνομάζουσιν αὐτὴν οἱ 'Οθωμανοὶ μικρῷ τοῦνομα παραφθείραντες. 'Αλλ' ἤδη πάλιν ἐκ φιλοτιμίας τῶν ἐνοικούντων 'Ελλήνων ἀναλαμβάνει τὸ ἀρχαῖον κλεινὸν ὄνομα. Οὗτοι δ' εἰσὶ τὸ πλεῖστον Κύπριοι τὸ γένος, πρὸ μιᾶς καὶ ἡμισείας σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος ἀποικίσαντες εἰς αὐτήν. Εἶχε δέ ποτε καὶ αὐτὴ ἴδιον ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν Σταυρουπόλεως μητροπολίτην. Παρατηρητέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν τῇ λέξει 'Αλικαρνασσῶι προσγραφόμενον I (ὅπως ἔχει καὶ κατωτέρω ἐν στίχῳ 19 καὶ 24, καὶ Μύνδοι, στίχ. 23), ἐν ἄλλαις δοτικαῖς παρέλιπεν ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ἐγχαράξας (ἴδε στίχ. 12, 13, 17)· τῆς δὲ τοιαύτης παραλείψεως τὸ ἔθος ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν τῆς ἐπιγρα-

φῆς χρόνων ἤρξατο κρατεῖν, ὡς ὁ συγχρονῶν Στράβων φησί: «Πολλοὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ἱ γράφουσι τὰς δοτικὰς, ἐκβάλλουσί τε τὸ ἔθος, [ὡς] φυσικὴν αἰτίαν οὐκ ἔχον». 'Ενὶ δὲ μόνον Σ γέγραπται· ἡ αὐτὴ λέξις ἐν στίχῳ 24, ἐξ ἀβλεψίας ἴσως τοῦ γλύπτου, διότι οἱ τελευταῖοι δύο στίχοι φαίνονται ἄλλης χειρὸς χάραγμα.

Στίχ. 23.) Τοῖς εὐστοχωτέρου νοῦ εὐμοιρήσας παρίημι τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ λέξει... ΛΩΝΙΕΙΑ λελωδημένων τριῶν γραμμάτων, ὧν μόνον τοῦ τελευταίου ἶχνος, τουτέστι τὸ δεξιὸν σκέλος τοῦ Λ ἴσως ἢ Λ, ἀπολέλειπται· οὕτω δὲ γνωσθήσεται καὶ ἄλλης νέας τῶν Μυνδίων ἐορτῆς τὸ ὄνομα. Ἡ δὲ Μύνδος ἦν τῆς Καρίας πόλις παράλιος, ἧς ἡ ἀκρόπολις ἐπὶ πέτρας κειμένη, μέσον τοῦ λιμένος προηκούσας δεξιᾷ τῷ εἰσπλέοντι, ἐσώζετο κατὰ μέγαν μέρος τῷ 1844 ἔτει, ὅτε ὑπὸ πνεύματος βιαίου κατήχθην ἐγὼ εἰς τὸν τόπον. 'Εκεῖ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐρείπια θεωρῶν ἀνεμνήσθην ἐκεῖνο δὴ τὸ τοῦ Κυνικοῦ Διογένους ἐπίχαρι σκῶμμα, ὅς: «Εἰς Μύνδον ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πόλεις, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, 'Ανδρες Μύνδοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πόλεις μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ». Ἐτετίμητο δὲ καὶ ὁρῶν ἐπισκόπου ὑπὸ τὴν Σταυρουπόλεως μητροπολίτην. Καλεῖται δὲ σήμερον ἡ Μύνδος τουρκοβαρβάρως Γκλουμουσλὸν (= 'Αργυροῦν, ἢ μᾶλλον 'Αργυρεῖον, ὡς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ περιχώρῳ ποτὲ ὑπαρχόντων ἀργυρείων μετάλλων, καθὰ οἱ ἐγγχωριοὶ 'Οθωμανοὶ διηγοῦνται), οὐχ ὡς τινες τῶν καθ' ἡμᾶς λογίων ἀνδρῶν γράφουσι: Μεντεσὲ, παρενεχθέντες, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου γεωγράφου Μελετίου· Μέντες γὰρ καλεῖται ὑπὸ τῶν 'Οθωμανῶν τὸ τῆς Καρίας θέμα, ὅπερ καὶ Μέντες-σαντζαγὶ διὰ τοῦτο λέγεται, ἀπὸ Μέντες τοῦ κατὰ τὴν II' ἑκατονταετηρίδα καθυποτάξαντος τὴν χώραν 'Οθωμανοῦ ἀρχηγοῦ.

Στίχ. 25.) Τρία ἐκ τῆς τοῦ στίχου ἀρχῆς ἐξήλειπται γράμματα, ὡς ὁ χωρὶς

δεικνύει, τοῦ δεξιοῦ μόνον σκέλους ἀπολειφθέντος ἐκ τοῦ τρίτου, δηλονότι τοῦ Α. Ἀμφιταλαντευόμενος δὲ, πότερον, διὰ τοῦ Ὑλλος ἀμεινον εἶη ἀναπληρῶσαι τὸ χάσμα, ἢ διὰ τοῦ Ζώλλος, προὔτίμησα τοῦτο, ἅτε δὴ συνηθέστερον καὶ ἐν ἄλλῃ Κωκῇ ἐπιγραφῇ ἀπαντῶν. Εἰ δὲ φαίνεται πλεονάζον τὸ Ι, ἀλλὰ τοῦτο, μεταξὺ κείμενον τοῦ Ω καὶ Α, ἀνεπαίσθητον κατέχει χώρον. Οὗτος οὖν ὁ Ζώλλος φαίνεται ἐπιστατήσας τῆς τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀναθέσεως.

Ἐκ Πάτρου Ἰουνίου φθίνοντος 1874.

I. Σακελίων.

Η ΝΕΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΝΕΚΡΟΠΟΛΙΣ.

Ἀναγνόντες ἐν τινι περιοδικῷ συγγράμματι τῆς Ἑσπερίας πραγματείαν τινα περὶ τῆς νέας τοῦ Λονδίνου νεκροπόλεως, μεγάλως ἐλυπήθημεν εὐρόντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης παρ' ἡμῖν ἐπιχειρήσεως κατὰ πλεῖστα ὅσα ὑποδεεστέραν ἐκείνης. Σκοποῦμεν δ' ἐν ὀλίγοις νὰ διαλάβωμεν τὰ κυριώτερα περὶ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Λονδίνου, ὅπως παραβαλόντες αὐτὰ πρὸς τὰ τοῦ ἡμετέρου, ἴδωμεν τὰς ὑπαρχούσας μεγίστας διαφοράς.

Ἐν Λονδίῳ συνεστήθη ὑπὸ διαφόρων ἐπιστημόνων καὶ ἐμπόρων ἐταιρία, προτιθεμένη τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ κατασκευὴν νεκροταφείου ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου, τοῦ παλαιοῦ κειμένου ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ γέμοντος βορβόρου. Οἱ ἐπὶ τούτῳ συνεταιρισθέντες ἄνδρες γινώσκοντες καλῶς τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαβον καὶ τὰς προλήψεις τοῦ Ἀγγλικοῦ Λαοῦ καθ' ὧν ἔμελλεν νὰ παλαίσωσι, προσεπάθησαν νὰ ἐκλέξωσι θέσιν κατάλληλον, ἔχουσαν ἅπαντα τ' ἀπαιτούμενα προσόντα εἰς νεκροπολιν

μεγαλουπόλεως, οἷα τὸ Λονδίνον· δηλ. νὰ ἐπιτύχωσιν ἔκτασιν μεγάλην ἀρκοῦσαν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πρωτεύουσας, τοποθεσίαν ὡραίαν ἔχουσαν ὀρίζοντα εὐρὺν καὶ ἀέρα καθαρὸν, μὴ ἀπέχουσαν δὲ πολὺ τοῦ Λονδίνου ὅπως εὐκόλως δύνανται νὰ προσέρχωνται, καὶ εἰς μέρος ἀπομονωμένον μακρὰν οἰκημάτων. Τοιαύτην θέσιν ἔχουσαν ἅπαντα τὰ μνησθέντα προσόντα ἐπέτυχον τὰς παρὰ τὴν Surrey κειμένας ἀπεράντους γαίας, ὑφ' ἐλωδῶν μυρίων κατειλημμένας καὶ ἀποτελούμενας ἐκ λόφων καταφύτων. Ἰδωμεν λοιπὸν κατὰ πόσον τὸ ἡμέτερον νεκροταφεῖον εὐμοιρεῖ τῶν τοιούτων προσόντων. Ἡ ἔκτασις τοῦ ἡμετέρου νεκροταφείου φαίνεται μοι, ἀρκοῦσα πρὸς τὴν Σμύρνην, ἡ θέσις ὅμως αὐτοῦ οὐ μόνον οὐδὲν τὸ ὠραῖον ἔχει κειμένη εἰς χαμηλὸν μέρος, ἀλλ' εἶνε καὶ ἀκατάλληλος, διότι μετ' οὐ πολὺ θέλει περιστοιχισθῇ οἰκημάτων, μὴ ἐκπληροῦν οὕτω τὸ σπουδαιότερον αἷτιον δι' ὃ τὰ νεκροταφεῖα γίνονται ἐκτὸς τῆς πόλεως. Καὶ ἡ γειτνίασις δὲ τῆς θαλάσσης καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἀλατῶδες τοῦ ἐδάφους ὑφ' ὃ θάπτονται τὰ σώματα, δύναται νὰ κωλύῃ καὶ παρατείνῃ τὴν σήψιν καὶ διάλυσιν αὐτῶν.

Ἡ ἐταιρία τοῦ Λονδίνου κατεσκεύασε ἴδιον σταθμὸν, ὅπως ἐναποτίθενται τὰ φέρετρα μέχρι τῆς ὀρισθείσης παρ' αὐτῆς ἡμέρας διὰ τὴν ταφὴν, καθὼς καὶ ἴδιαν νεκροφόρον ἄμαξαν. Ἡ νεκροφόρος ἄμαξα διήρηται εἰς θήκας, ἐν ἐκάστη δὲ θήκῃ τίθεται ἐν φέρετρον, κλείεται δὲ ἰσχυρῶς διὰ θυρῶν ἐκατέρωθεν.

Ἀξία πλείστων ἐπαίνων εἶνε ἡ τάξις, ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ κοσμιότης, μεθ' ὧν ἐκτελεῖται ἡ ἐναπόθεσις τῶν φερέτρων ἐν τῷ σταθμῷ ἢ ἐν τῇ νεκροφόρῳ ἄμαξῃ, ὥς καὶ ἡ καθαριότης ἡ δι' ὅλου τοῦ καταπτήματος διήκουσα. Εἰς ταῦτα καθὼς καὶ εἰς τὴν εὐτέλειαν τῆς τιμῆς τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἐναπόκεινται τὰ αἷτια τῆς ἐπιτυχίας· διότι, ὥς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπρόκειτο ν' ἀφαιρέσωσι τὴν παρὰ τῷ ἀγγλικῷ λαῷ